

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **T. H.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18.2.2015, o zamítnutí námitek a potvrzení rozhodnutí žalované ze dne 26.9.2014, **o starobním důchodu,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 18.2.2015 č.j. X žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26.9.2014, kterým přiznala žalobkyni podle ust. § 29 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, od 30.6.2014 starobní důchod ve výši 4 186 Kč měsíčně.

Žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí podala žalobu nazvanou „odvolání proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 18.2.2015“. Podle názoru žalobkyně měl být starobní důchod přiznaný jí rozhodnutím ze dne 18.2.2015 vyšší. Žalobkyně byla v roce 1969 zaměstnána v Československu v továrně na výrobu korálků v Minkovicích, kde pracovala do roku 1992 a v tomto

roce přijala zaměstnání v továrně Textilana v Liberci, kde pracovala do roku 1975. V letech 1975 až 1995 pracovala jako číšnice v podniku „Restaurace Liberec“, tj. podniku, který provozoval několik restaurací na území města. Ještě v průběhu zaměstnání onemocněla, konkrétně na CHOPN (chronická obstrukční plicní nemoc), nemoc očí a páteře. Byla jí uznána doba od 1.1.1991 do 18.4.1991, přičemž z potvrzení o práci (pracovní smlouva) vyplývá, že žalobkyně pracovala v Baru Ještěd v Liberci do dne 30.6.1991. Dále žalobkyně namítala, že jí byla uznána doba od 1.11.1994 do 31.12.1994, přičemž z dohody o rozvázání pracovního poměru vyplývá, že pracovala v restauraci „Casino“ v Liberci ode dne 1.2.1994 do dne 31.12.1995. Navíc jí žalovaná „neuznala rozhodnutí o stupni invalidity okresní správy pro posuzování invalidity“ v Lubani ze dne 16.10.2013. Podle názoru žalobkyně je takové rozhodnutí platné, neboť bydlí v Polsku a zdejší orgán je kompetentní k vydání rozhodnutí.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Pokud žalobkyně napadala přiznanou výši starobního důchodu, žalovaná odkázala na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí ohledně stanovení výše tohoto důchodu. Navíc žalobkyně nespécifikuje, v čem konkrétně spatřuje pochybení žalované při výpočtu jejího starobního důchodu, resp. při stanovení osobního vyměřovacího základu. Žalovaná dodala, že vyzývala žalobkyni v průběhu řízení o starobní důchod k doložení dokladů, které by objasnily sporné doby, avšak dne 19.1.2015 obdržela od žalobkyně podání včetně příloh – přehledu o příjmech částečného invalidního důchodu vyplácených podle polských platných předpisů. Žádné jiné podklady k prokázání chybějící doby pojištění však žalobkyně nepředložila. Žalovaná při stanovení výše starobního důchodu žalobkyně vycházela toliko z doby pojištění získané podle českých platných předpisů a v rozsahu uvedeném na osobním listě důchodového pojištění, který je nedílnou součástí prvoinstančního rozhodnutí, neboť i přes výzvu žalované se žalobkyni nepodařilo prokázat spornou dobu pojištění.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 18.2.2015 č.j. X, připojeným dávkovým spisem žalobkyně, osobním listem důchodového pojištění žalobkyně, zprávou Okresní správy sociálního zabezpečení v Liberci ze dne 30.10.2015, dohodou o rozvázání pracovního poměru ze dne 15.1.1996, protokolem o výsledku svědka J. P. učiněném před dožádaným Okresním soudem v Liberci, potvrzením přihlášky a odhlášky pojištění žalobkyně a pracovní smlouvou ze dne 1.11.1994 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalované (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Krajský soud především zdůrazňuje, že se žalobou napadeným rozhodnutím mohl zabývat v rozsahu uplatněných tzv. žalobních bodů, které žalobkyně uvedla ve svém podání ze dne 17.4.2015. V tomto podání žalobkyně především uvedla, že jí byla uznána doba od 1.1.1991 do 18.4.1991, přičemž z potvrzení o práci (pracovní smlouva) vyplývá, že pracovala v Baru Ještěd v Liberci do dne 30.6.1991. Jak vyplývá z přehledu dob pojištění uvedených v osobním listu důchodového pojištění žalobkyně, je v něm skutečně vyznačená doba od 1.1.1991 do 18.4.1991 v délce trvání 108 dnů zaměstnání a další záznam o době pojištění je uveden od 4.6.1992 do 31.12.1992. Krajský soud v tomto směru z dávkového spisu zjistil, že se v něm nachází fotokopie pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní, jakožto pracovníkem a J. J. jako zaměstnavatelem. V této pracovní smlouvě, která byla uzavřena dne 29.3.1991, se žalobkyně zavázala vykonávat práci servírky od 1.4.1991 na

pracovištích Snack-baru obchodního domu Ještěd. Uvedený pracovní poměr byl sjednán na dobu určitou do 30.6.1991 se zkušební dobou jednoho měsíce. Nutno dodat, že jde o jediný listinný důkaz týkající se uvedeného pracovního poměru, kterým však žalobkyně neprokázala délku jeho skutečného trvání do 30.6.1991. Podle ujednání v této pracovní smlouvě byl tento pracovní poměr uzavřen na dobu určitou, tedy do 30.6.1991, což ovšem nedokládá, že skutečně do tohoto data trval. Krajský soud z těchto důvodů nemohl žalobní námitku žalobkyně, a to nezapočtení doby od 19.4.1991 do 30.6.1991 uznat jako důvodnou žalobní námitku.

Žalobkyně ve svém podání dále namítala, že jí byla uznána doba od 1.11.1994 do 31.12.1994, přičemž z dohody o rozvázání pracovního poměru vyplývá, že pracovala v restauraci „Casino“ v Liberci od 1.2.1994 do dne 31.12.1995. Ohledně této žalobní námitky zjistil krajský soud z osobního listu důchodového pojištění žalobkyně, že má započtenou dobu pojištění – zaměstnání od 1.11.1994 do 31.12.1994 v rozsahu 61 dnů pojištění a celý rok 1995 v rozsahu 365 dnů pojištění. Žalobkyně však tvrdila, že jí tato doba měla být započtena již od 1.2.1994. Součástí dávkového spisu je fotokopie dohody o rozvázání pracovního poměru uzavřené mezi žalobkyní a J. P., Restaurant výstaviště „Casino“, Masarykova 24, Liberec 1. V ní se uvádí, že pracovní poměr mezi zaměstnavatelem a pracovníkem vznikl na základě původní pracovní smlouvy ze dne 1.11.1994, včetně jejich pozdějších změn a doplňků se rozvazuje a končí dnem 31.12.1995 dohodou. Z uvedené dohody o rozvázání pracovního poměru byl tedy sporný počátek tohoto pracovního poměru, kdy v osobním listu důchodového pojištění žalobkyně bylo uvedeno datum 1.11.1994, zatímco žalobkyně trvala na tom, že tento pracovní poměr trval již od data 1.2.1994. Krajský soud proto požádal dožádaný Okresní soud v Liberci o provedení výsledku bývalého zaměstnavatele žalobkyně J. P., který vypověděl, že předloženou dohodu určitě sepisoval a pokud byl dotázán na trvání pracovního poměru, pak podle této dohody pracovní poměr začal dnem 1.11.1994. Pokud by šlo o únor, byla tam uvedena číslovka 2. V Casinu, ve kterém žalobkyně pracovala, byla asi jen jeden rok, takže to odpovídá. Svědek krajskému soudu dodatečně doručil pracovní smlouvu uzavřenou s žalobkyní dne 1.11.1994, kde jako den nástupu do práce a den vzniku pracovního poměru je jasně uvedeno datum 1.11.1994. K této pracovní smlouvě svědek dále předložil potvrzení přihlášky a odhlášky zaměstnance z pojištění týkajících se žalobkyně, přičemž i na těchto dokladech je jednoznačně potvrzen vstup do zaměstnání dnem 1.11.1994 a datum ukončení tohoto zaměstnání 31.12.1995. Z uvedeného krajský soud činí závěr, že žalobkyni byla správně započtena jako doba pojištění doba zaměstnání od 1.11.1994 do 31.12.1995.

Závěrem svého podání žalobkyně vytýkala žalované, že jí neuznala rozhodnutí o stupni invalidity okresní správy pro posuzování invalidity v Lubani ze dne 16.10.2013. Podle názoru žalobkyně takové rozhodnutí je platné, neboť bydlí v Polsku a zdejší orgán je kompetentní k vydání rozhodnutí. Krajský soud k uvedenému dodává, že posouzení stupně invalidity probíhá v daném případě výhradně dle právních předpisů české nebo polské republiky. Tato skutečnost vyplývá především z čl. 46 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení. Podle této úpravy je rozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity žadatele závazné pro instituci kteréhokoliv jiného dotčeného členského státu, pokud je v příloze č. VII. potvrzena shoda mezi právními předpisy těchto členských států týkající se stupňů invalidity. Nahlédnutím do uvedené přílohy k Nařízení je však patrné, že Česká ani Polská republika nevyužily možnosti uznání shody právních předpisů o posuzování invalidity a nejsou tak v citované příloze Nařízení č. 883/2004 uvedeny. Z toho tedy vyplývá,

že Česká republika provádí posouzení zdravotního stavu sama a to podle vlastních právních předpisů.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v řízení úspěch neměla a žalovaná toto právo nemá ze zákona (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení advokátem. To neplatí má-li stěžovatel sám, nebo jeho zástupce vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 9. června 2016

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**